

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Petra Šuránka v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupeného JUDr. Lukášem Havlem, advokátem, sídlem Blanická 174, 541 01 Trutnov, proti žalovanému: **Městský úřad Trutnov**, sídlem Slovanské náměstí 165, Trutnov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. MUTN 73294/2024, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2024, č. j. 30 A 61/2024-50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), napadl kolaudační souhlas s užíváním stavby vodního díla – venkovní kanalizace, DEPO Česká pošta Trutnov – Bojiště, č. p. X, k. ú. B. u T., který dne 28. 6. 2024 vydal Městský úřad v Trutnově.

[2] Krajský soud uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu souhlasy vydávané stavebním úřadem jsou rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., žalobce tedy uplatnil správný žalobní typ. Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že žaloba je opožděná.

[3] Dle § 306 ve spojení s § 334a odst. 3 a § 331 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, činila v projednávaném případě lhůta k podání žaloby jeden měsíc od oznámení rozhodnutí, přičemž podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty nelze prominout. Krajský soud konstatoval, že dle svého tvrzení v žalobě se žalobce s napadeným rozhodnutím seznámil dne 19. 7. 2024 (rozhodnutí bylo zasláno na základě žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, pozn. NSS). Lhůta pro podání žaloby tak začala běžet dne 20. 7. 2024 a poslední den lhůty připadl na 20. 8. 2024. Žaloba odeslaná datovou schránkou zástupce žalobce a doručená krajskému soudu dne 10. 9. 2024 byla opožděná.

[4] Krajský soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

II. Kasační stížnost

[5] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že lhůta k podání žaloby začala běžet dne 20. 7. 2024. Stěžovatel rozporoval, že v žalobě uvedl, že se s napadeným rozhodnutím seznámil dne 19. 7. 2024. Stěžovatel v žalobě uvedl, že dne 19. 7. 2024 bylo rozhodnutí doručeno jeho zástupci.

[7] Stěžovatel nebyl účastníkem správního řízení, napadený kolaudační souhlas mu proto nebyl doručován ani jinak oznamován.

[8] Zástupce stěžovatele v minulosti podával odvolání v zastoupení stěžovatele proti rozhodnutí o povolení zkušebního provozu a následně se v návaznosti na předchozí zastoupení, ale bez zmocnění konkrétní plnou mocí, dotazoval, jak dále žalovaný o dalším užívání stavby dešťové kanalizace rozhodl, přičemž požádal též o zaslání případného rozhodnutí týkajícího se dané věci. Žadatelem o informace může být každá fyzická i právnická osoba, v tomto případě byl žadatelem o informaci zástupce stěžovatele sám. Žalobce v žádosti o poskytnutí informace nebyl zastoupen. Vždy je přitom důležité, kdy se žalobce s rozhodnutím, které je ve správním soudnictví napadáno, skutečně seznámil. Doručení napadeného rozhodnutí dne 19. 7. 2024 zástupci nepředstavovalo doručení rozhodnutí stěžovateli. Stěžovatel se s napadeným rozhodnutím plně seznámil až dne 3. 9. 2024, kdy navštívil svého zástupce, který mu listiny předložil a kdy se rozhodl, že si přeje vydaný kolaudační souhlas napadnout žalobou ve správním soudnictví. Krajský soud se měl zeptat stěžovatele, kdy se seznámil s rozhodnutím, neboť takové tvrzení žaloba neobsahovala. Pokud krajský soud neměl postaveno najisto, kdy se stěžovatel dozvěděl o existenci kolaudačního souhlasu, resp. kdy se seznámil s jeho obsahem, měl žalobu považovat za včasnou.

[9] Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž účastník musí být s obsahem rozhodnutí seznámen v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Pro posouzení počátku běhu lhůty pro podání žaloby tak není rozhodné, zda stěžovatel mohl mít povědomí o doručení kolaudačního souhlasu jeho právního zástupce.

pokračování

[10] Počátek běhu lhůty pro podání žaloby musí být v nynějším případě vymezen od faktického seznámení se s obsahem rozhodnutí stěžovatelem.

[11] Ke kasační stížnosti bylo přiloženo čestné prohlášení stěžovatele, že poté, co ho jeho zástupce v průběhu srpna informoval, že mu bylo rozhodnutí doručeno, sešel se s ním s ohledem na vzájemné dovolené v nejbližším možném termínu, tedy dne 3. 9. 2024, kdy byl s obsahem rozhodnutí seznámen.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[15] Podle § 306 stavebního zákona platí: *(1) Žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno. (2) Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě 2 měsíců poté, kdy mu bylo rozhodnutí oznámeno.*

[16] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*

[17] Stěžovatel nerozporuje závěr krajského soudu, že v projednávaném případě činila lhůta pro podání žaloby 1 měsíc. Stěžovatel však rozporuje skutkové východisko krajského soudu, že okamžikem rozhodným pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby bylo doručení rozhodnutí zástupci stěžovatele dne 19. 7. 2024.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval argumentací stěžovatele, že žádost o informace, na jejímž základě žalovaný zástupci stěžovatele zaslal napadené rozhodnutí, podal JUDr. Lukáš Havel svým jménem, a nikoli v zastoupení stěžovatele. Dospěl přitom k závěru, že tato argumentace je účelová, motivována snahou zvrátit nepříznivé důsledky opožděného podání žaloby advokátem. Je pravdou, že k žádosti o informace nebyla připojena plná moc, jíž by stěžovatel JUDr. Lukáše Havla zmocnil k žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V žádosti o informace ze dne 11. 6. 2024 však JUDr. Lukáš Havel uvedl: „... *píši Vám opakovaně za svého klienta pana J. S., ..., který mne požádal o právní pomoc.*“ V žádosti dále JUDr. Lukáš Havel uvádí, že „*klientovi není známo, jak rozhodl váš úřad o dalším provozu díla.*“ Dále v žádosti zdůrazňuje, že o poskytnutí žádosti žádá opakovaně, neboť na předchozí žádost nebylo reagováno. Textace žádosti tedy nespovídá o stěžovatelem tvrzené verzi, že žádost o informace podal JUDr. Lukáš

Havel svým jménem. Jak přitom uvedl v kasační stížnosti sám stěžovatel, JUDr. Lukáš Havel v zastoupení stěžovatele činil už jiná podání vůči žalovanému.

[19] Ostatně, z účelovosti argumentace usvědčují stěžovatele i jeho vlastní formulace. V žalobě stěžovatel uvedl, že rozhodnutí bylo doručeno *právnímu zástupci žalobce* dne 19. 7. 2024. Ani tato formulace nesvědčí o tom, že by žádost o informace JUDr. Lukáš Havel podal svým jménem, a rozhodnutí tak získal do své dispozice nikoli v zastoupení klienta. Tvrzení, že žádost o informaci podal JUDr. Lukáš Havel svým jménem, je nadto nekonzistentní s tvrzením, že *žalobce v žádosti o poskytnutí informace nebyl zastoupen*. Nešlo-li o žádost stěžovatele, nedává tvrzení o nezastoupení stěžovatele při podání žádosti smysl.

[20] Především ale, stěžovatel v žalobě sám uvedl údaj o tom, kdy bylo rozhodnutí zástupci stěžovatele doručeno. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. požaduje, aby byl v žalobě uveden den doručení napadeného rozhodnutí nebo jiného oznámení žalobci. Krajský soud proto neměl důvod vyzývat stěžovatele k doplnění údaje a dotazovat se jej, kdy se s napadeným rozhodnutím seznámil, či za tím účelem provádět dokazování. Údaj o doručení napadeného rozhodnutí uvedený v žalobě přitom odpovídá údaji z doručky, jež je ve správním spise připojena k odpovědi žalovaného na žádost. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017-37, na nějž stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje, na nynější případ nedopadá, neboť v případě rozhodovaném pod sp. zn. 1 As 311/2017 soud jako okamžik rozhodný pro počátek běhu lhůty určil okamžik dřívější, než jaký uváděli žalobci. V nyní projednávaném případě však krajský soud vyšel z data, které stěžovatel v žalobě uvedl.

[21] Formulací, že „žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím se seznámil dne 19. 7. 2024“, krajský soud akcentoval skutečnost, kterou v kasační stížnosti zdůrazňuje i stěžovatel, a to že rozhodnutí stěžovateli nebylo oznamováno ve smyslu § 72 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy jako účastníkovi řízení, neboť napadené rozhodnutí nebylo vydáno v režimu správního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76).

[22] Jde tedy o situaci, kdy žalobu podala osoba, která nebyla účastníkem řízení. Takovému žalobci přitom rozhodnutí zpravidla nebývá doručeno ani jinak oznámeno. Počátek lhůty pro podání žaloby v takovém případě zákonem není určen. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom smyslu, že judikatura dovodila, že takovému žalobci započne lhůta pro podání žaloby plynout okamžikem, kdy měl prokazatelně možnost seznámit se se skutečností, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, a s jeho obsahem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014-38). Takovým okamžikem však je i okamžik, kdy se rozhodnutí dostalo do dispozice zástupce žalobce. Bylo pak na advokátovi, aby svého klienta včas informoval o tom, že rozhodnutí, které stěžovatel chtěl získat, mu žalovaný zaslal, a poučil jej též o možnostech obrany proti rozhodnutí, včetně relevantních lhůt.

[23] Judikatura zdůrazňuje, že počátek běhu lhůty nelze odvozovat například od okamžiku, kdy žalobce sice mohl mít povědomí o skutečnostech, které vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale neměl rozhodnutí k dispozici, a tedy se s obsahem rozhodnutí ani nemohl seznámit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014-38). Judikaturou dovozený požadavek možnosti žalobce seznámit se

pokračování

s rozhodnutím a jeho obsahem však nelze vykládat tak, že počátek běhu lhůty pro podání žaloby lze, např. v souvislosti s dovolenými žalobce či jeho zástupce, libovolně oddalovat. Takový výklad by byl v rozporu se smyslem lhůt pro učinění úkonu.

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, když při posuzování včasnosti žaloby vycházel z údaje o doručení zástupci stěžovatele dne 19. 7. 2024. S ohledem na obsah žaloby důvodně vycházel z toho, že den 19. 7. 2024 byl ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty pro podání žaloby dle § 306 odst. 1 stavebního zákona. Posledním dnem jednoměsíční lhůty k podání žaloby tak byl den 19. 8. 2024, neboť podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Vzhledem k tomu, že konec lhůty připadl na pondělí 19. 8. 2024, neuplatní se § 40 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak sice koriguje chybný závěr krajského soudu, podle nějž posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl v projednávaném případě den 20. 8. 2024, jednoznačně však ob stojí závěr, že žaloba stěžovatele podaná dne 10. 9. 2024 stěžovatelovým zástupcem prostřednictvím jeho datové schránky byla opožděná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, pročez ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, v řízení o kasační stížnosti mu však nevnikly žádné náklady překračující rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu